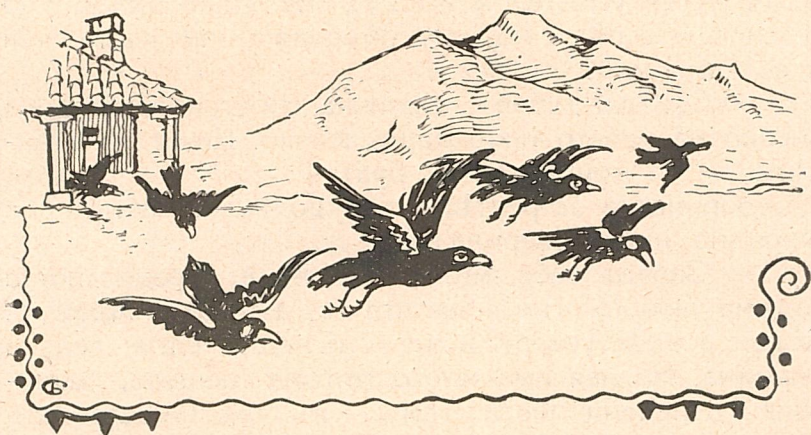

изречена и не могла да се върне назадъ. Тѣ изгубили за всѣкога своитѣ седемъ весели момчета. Дълго тъжили за тѣхъ и единствената утѣха имъ останало малкото момиченце. То бързо растѣло, за-
яквало и ставало все по-хубаво. Родителитѣ му не могли да му се нагледатъ и нарадватъ. Тѣ никога нищо не му споменавали за неговитѣ седемъ братя и то нищо не знаело за тѣхъ. Но когато порасло и почнало да се срѣща съ възрастнитѣ хора, отъ тѣхъ научило, че е имало седемъ братя и че зарадъ него баща му ги е проклелъ и тѣ станали на гарвани. Като узнало това, момичето се разплакало, отишло при родителитѣ си и съ сълзи на очи ги молило да му кажатъ — имало ли е братя и кжде сж тѣ сега.

Бащата и майката видѣли, че е напраздно да криятъ повече и му разказали всичко. То, като се увѣрило, че наистина братята му сж пострадали зарадъ него, още повече се разплакало. Не можало ни да се храни, ни да спи, ни да работи. По цѣли дни и нощи стояло край прозореца, мълчало и мислило само едно, — где и какъ може да намѣри братята си и да ги освободи отъ тежката бащина клетва.

Най-после решило да трѣгне и дири своитѣ братя по цѣлия свѣтъ. Готово било да даде и живота си, само да ги види и освободи отъ клетвата.